Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (prvo vijeće)

8. rujna 2021.*

„Javna služba – Članovi ugovornog osoblja – Otkrivanje osobnih podataka – Zahtjev za pomoć – Odbijanje zahtjeva – Nenadležnost donositelja akta koji negativno utječe – Akt koji je sastavio i potpisao vanjski odvjetnički ured – Odgovornost – Neimovinska šteta”

U predmetu T-52/19,

AH, kojeg zastupa N. de Montigny, odvjetnica,

tužitelj,

protiv

Europske zaklade za poboljšanje životnih i radnih uvjeta (Eurofound), koji zastupaju F. van Boven i M. Jepsen, u svojstvu agenata, uz asistenciju C. Callanan, *solicitor*,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 270. UFEU-a kojim se traži, s jedne strane, poništenje odluke od 22. ožujka 2018. koju je sastavio i potpisao vanjski odvjetnički ured, a koja se odnosi na tužiteljev zahtjev za pomoć u vezi s otkrivanjem njegovih osobnih podataka i na zahtjev za naknadu štete te, s druge strane, naknadu neimovinske štete koju je navodno pretrpio zbog te odluke i navedenog otkrivanja,

OPĆI SUD (prvo vijeće),

u sastavu: H. Kanninen, predsjednik, N. Półtorak i M. Stancu (izvjestiteljica), suci,

tajnik: L. Ramette, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 8. prosinca 2020.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: francuski

Presudu

Okolnosti spora i činjenice nastale nakon podnošenja tužbe

1 Tužitelj AH član je ugovornog osoblja u Europskoj zakladi za poboljšanje životnih i radnih uvjeta (Eurofound).

2 Tužitelj je 13. lipnja 2017. podnio zahtjev na temelju članka 90. stavka 1. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju za dužnosnike) radi retroaktivnog ponovnog razvrstavanja u svojoj funkcijskoj skupini. Eurofound je taj zahtjev odbio odlukom od 11. srpnja 2017.

3 Tužitelj je 8. rujna 2017. protiv te odluke podnio žalbu na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju za dužnosnike (u daljnjem tekstu: žalba od 8. rujna 2017.), koju je Eurofoundovo tijelo nadležno za sklapanje ugovora o radu (u daljnjem tekstu: tijelo nadležno za sklapanje ugovora o radu) odbilo 8. siječnja 2018. Tužitelj protiv potonje odluke nije podnio nikakav pravni lijek.

Otkriće datoteke „hrlink”

4 Tužitelj je 12. siječnja 2018. otkrio datoteku naslovljenu „hrlink” (u daljnjem tekstu: datoteka „hrlink”), koja je osoblju Eurofounda bila dostupna na jednom od njegovih poslužitelja. Ta je datoteka sadržavala više povjerljivih poddatoteka o osoblju Eurofounda, među kojima i spis koji se odnosio na žalbu od 8. rujna 2017. (u daljnjem tekstu: sporni spis). U tom su se spisu nalazili dokumenti o postupanju po toj žalbi, među kojima i poruka elektroničke pošte od 9. rujna 2017., u kojoj su [*povjerljivo*] [1] i [*povjerljivo*], među ostalim, raspravljali o mogućnosti pokretanja stegovnog postupka protiv tužitelja zbog lažnih navoda koje je potonji iznio u žalbi od 8. rujna 2017.

5 Nakon tog otkrića, tužitelj je 15. siječnja 2018. poslao hiperpoveznicu spornog spisa nekolicini kolega i zatražio ih da provjere mogu li pristupiti tom spisu. Nakon što su mu potvrdili tu mogućnost, tužitelj je istoga dana porukom elektroničke pošte na taj incident upozorio Europskog nadzornika za zaštitu podataka (EDPS). Potonji je s tim u vezi pokrenuo istragu, zabilježenu pod brojem [*povjerljivo*] (u daljnjem tekstu: prva istraga EDPS-a).

6 Sindikat [*povjerljivo*] obratio se izvršnom direktoru porukom elektroničke pošte od 30. siječnja 2018., upućujući na to da je došlo do otkrivanja osobnih podataka jednog od zaposlenika Eurofounda, koji je bio i član izvršnog odbora navedenog sindikata u Eurofoundu.

Zahtjev od 2. veljače 2018. i pobijana odluka

7 Tužitelj je 2. veljače 2018. putem svojeg odvjetnika izvršnom direktoru i voditelju ljudskih resursa koji su tada obavljali tu dužnost uputio poruku elektroničke pošte (u daljnjem tekstu: zahtjev od 2. veljače 2018.) čiji je predmet bio, s jedne strane, zahtjev za pomoć kako bi Eurofound proveo istragu o teškim povredama vlastitog rukovodstva koje su otkrivene prilikom čitanja spornog spisa, osobito u vezi s otkrivanjem njegovih osobnih podataka i s izjavama koje je iznio

[1] Povjerljivi podaci su izostavljeni.

[*povjerljivo*] u poruci elektroničke pošte od 9. rujna 2017. i, s druge strane, zahtjev za naknadu štete na temelju članka 90. stavka 1. Pravilnika o osoblju za dužnosnike, kojim se traži isplata privremenog iznosa od 60 000 eura na ime naknade štete pretrpljene zbog tih povreda.

8 Dana 14. veljače 2018. irski odvjetnički ured (u daljnjem tekstu: vanjski odvjetnički ured) potvrdio je primitak zahtjeva od 2. veljače 2018. u ime Eurofounda.

9 Odlukom od 22. ožujka 2018. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) vanjski odvjetnički ured priopćio je tužitelju da je njegov zahtjev za naknadu štete iz zahtjeva od 2. veljače 2018., odbijen uz obrazloženje da nije došlo ni do kakvog namjernog otkrivanja njegovih osobnih podataka i da stoga nema pravo ni na kakvu naknadu štete. U toj odluci, navedeni ured pojasnio je i da će Eurofound, priznajući da datoteka „hrlink” nije bila zaštićena, pokrenuti unutarnju istragu o tom sigurnosnom propustu. Kako bi to učinio, pozvao je tužitelja da odgovori na određena pitanja o načinu na koji je on sam pristupio toj datoteci.

10 Nakon donošenja pobijane odluke, tužiteljev odvjetnik uputio je vanjskom odvjetničkom uredu dvije poruke elektroničke pošte – od 5. travnja i 9. svibnja 2018. – na koje je potonji odgovorio porukama elektroničke pošte od 26. travnja i 1. lipnja 2018. Svrha tih poruka elektroničke pošte bila je razjasniti sadržaj i doseg te odluke, a osobito opseg istrage navedene u točki 9. ove presude.

11 Tužitelj je 21. lipnja 2018. protiv pobijane odluke podnio žalbu na temelju članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju za dužnosnike (u daljnjem tekstu: žalba od 21. lipnja 2018.) zahtijevajući od Eurofounda, kao glavno, da poništi tu odluku i provede istragu koju je zatražio prije nego što je odbijen zahtjev za naknadu štete podnesen zbog otkrivanja njegovih osobnih podataka i da pokrene postupak protiv osoba koje su odgovorne za to otkrivanje, u skladu s člankom 49. Uredbe (EZ) br. 45/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2000. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama i tijelima Zajednice i o slobodnom kretanju takvih podataka (SL 2001., L 8, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 34., str. 6.) i, podredno, da mu prizna pravo na naknadu štete u iznosu od 30 000 eura na ime naknade neimovinske štete.

12 Odlukom od 18. listopada 2018. vanjski odvjetnički ured priopćio je tužitelju da je njegova žalba odbijena. Tu je odluku potpisao jedan od odvjetnika tog odvjetničkog ureda kao „pravni zastupnik Eurofounda”.

Mjere koje je Eurofound donio nakon tužiteljeva zahtjeva za pomoć i otkrića sigurnosnog propusta u datoteci „hrlink”

13 Dvjema porukama elektroničke pošte od 2. veljače 2018., Eurofound je, s jedne strane, obavijestio osoblje o postojanju nezaštićenog pristupa datoteci „hrlink” i o donošenju korektivnih mjera u tom pogledu te je, s druge strane, o tom sigurnosnom propustu obavijestio EDPS. Nakon potonje poruke elektroničke pošte EDPS je pokrenuo istragu, zabilježenu pod brojem [*povjerljivo*] (u daljnjem tekstu: druga istraga EDPS-a).

14 Dana 28. ožujka 2018. službenik Eurofounda za zaštitu podataka (u daljnjem tekstu: službenik za zaštitu podataka) sastavio je prvo izvješće o sigurnosnom propustu datoteke „hrlink”.

15 EDPS je porukom elektroničke pošte od 3. travnja 2018. obavijestio Eurofound da su, unatoč teškom otkrivanju osobnih podataka do kojeg je došlo zbog nezaštićenog pristupa toj datoteci, korektivne mjere koje su do tada donesene bile zadovoljavajuće i da će, slijedom toga, njegova druga istraga biti okončana.

16 Porukom elektroničke pošte od 13. travnja 2018. službenik za zaštitu podataka zatražio je od tužitelja da ispuni upitnik u okviru istrage koju je prvonavedeni vodio, kako bi EDPS-u i izvršnom direktoru sastavio izvješće o neovlaštenom pristupu datoteci „hrlink”. Tužitelj mu je istoga dana odgovorio da se obrati njegovoj odvjetnici, koja se službeniku za zaštitu podataka obratila pisanim putem 20. travnja 2018., pojašnjavajući tužiteljevo stajalište o toj istrazi.

17 Porukom elektroničke pošte od 24. svibnja 2018. službenik za zaštitu podataka obavijestio je EDPS o razvoju interne istrage o neovlaštenom pristupu datoteci „hrlink”. Nakon navedene poruke EDPS je 14. prosinca 2018. ponovno obavijestio Eurofound o svojoj namjeri da okonča svoju drugu istragu.

18 Porukom elektroničke pošte od 4. srpnja 2018. EDPS se pisanim putem obratio izvršnom direktoru, u njegovu svojstvu voditelja obrade osobnih podataka u Eurofoundu, kako bi ga obavijestio o pritužbi koju je tužitelj uputio EDPS-u te ga pitao ima li komentar na tužiteljeve navode u okviru prve istrage. Navedeni direktor odgovorio je na tu poruku elektroničke pošte 1. kolovoza 2018.

19 Porukom elektroničke pošte od 18. listopada 2018. službenik za zaštitu podataka obavijestio je EDPS da je Eurofound od vanjskog društva zatražio informatičko vještačenje u vezi sa sigurnosnim propustom u datoteci „hrlink”, u čijem je konačnom izvješću potvrđeno da je ta datoteka bila dostupna barem od 2014. i da u njezinim sigurnosnim parametrima nije bila napravljena nikakva namjerna izmjena kako bi se otkrio sporni spis.

20 Izvršni direktor obavijestio je EDPS, porukom elektroničke pošte od 21. lipnja 2019., o posljednjim događajima u vezi s tužiteljevom pritužbom i o postupku koji je u ovom predmetu u tijeku pred Općim sudom. EDPS je 3. srpnja 2019. odgovorio Eurofoundu da će njegova prva istraga biti prekinuta do donošenja odluke kojom se okončava ovaj postupak. Slična poruka elektroničke pošte poslana je tužitelju 31. srpnja 2019.

Postupak i zahtjevi stranaka

21 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 28. siječnja 2019. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak. Zasebnim aktom od istog dana tužitelj je podnio zahtjev za zaštitu identiteta u skladu s člankom 66. Poslovnika Općeg suda, koja mu je odobrena 11. ožujka 2019.

22 Eurofound je 26. travnja 2019. podnio odgovor na tužbu. Zasebnim aktom od istog dana Eurofound je podnio zahtjev za neotkrivanje javnosti određenih podataka iz tužbe, u skladu s člankom 66. Poslovnika.

23 Tužitelj je podnio repliku 10. srpnja 2019., koja je sadržavala i zahtjev za određivanje mjera upravljanja postupkom. Zasebnim aktom od istoga dana zatražio je neotkrivanje javnosti određenih podataka iz replike.

24 Tužitelj je 12. kolovoza 2019. tajništvu Općeg suda podnio dokazni prijedlog. Dopisom od 20. kolovoza 2019. Opći sud pozvao je Eurofound na podnošenje očitovanja o tom dokaznom prijedlogu u okviru odgovora na repliku.

25 Eurofound je 18. rujna 2019. podnio odgovor na repliku. Zasebnim aktom od istog dana ponovno je zatražio neotkrivanje javnosti određenih podataka u odnosu na sve dokumente povezane s ovim predmetom, uključujući repliku i odgovor na repliku.

26 Tužitelj je 20. rujna 2019., zatražio, kao prvo, da se predmet T-630/19, AH/Eurofound, na temelju članka 68. Poslovnika, spoji s ovim predmetom te, podredno i pod pretpostavkom da se spajanje ne odobri, prekid postupka u predmetu T-630/19. Eurofound je 29. listopada 2019. podnio svoja očitovanja o tim zahtjevima.

27 Predsjednik Općeg suda je 17. listopada 2019., u interesu dobrog sudovanja, obrazloženom odlukom i nakon savjetovanja sa dotičnim sucima, na temelju članka 27. stavka 3. Poslovnika odredio novog suca izvjestitelja, koji zasjeda u prvom vijeću Općeg suda.

28 Tajništvo Općeg suda obavijestilo je stranke 20. studenoga 2019. da je pisani dio postupka zatvoren i da je predsjednik prvog vijeća odlučio da ovaj predmet neće spojiti s predmetom T-630/19 u tom stadiju postupka.

29 Tužitelj je 2. prosinca 2019. na temelju članka 106. stavka 2. Poslovnika podnio obrazloženi zahtjev kako bi bio saslušan u okviru usmenog dijela postupka.

30 Tužitelj je 13. siječnja 2020. podnio novi dokazni prijedlog o kojem je Eurofound svoja očitovanja podnio 7. veljače 2020.

31 Odlukom od 1. listopada 2020. Opći sud spojio je ovaj predmet s predmetom T-630/19, AH/Eurofound u svrhu usmenog dijela postupka.

32 Istog je dana Opći sud otvorio usmeni dio postupka i odlučio, u okviru mjera upravljanja postupkom predviđenih člankom 89. Poslovnika, strankama uputiti pitanja kako bi na njih odgovorile pisanim putem. Stranke su na ta pitanja odgovorile u za to im određenom roku.

33 Dana 13. studenoga 2020. prvo vijeće Općeg suda odlučilo je, na temelju članka 89. Poslovnika, Eurofoundu uputiti nova pitanja na pisani odgovor, na koja je odgovorio u za to mu određenom roku.

34 Eurofound je 25. studenoga 2020. podnio dokazni prijedlog. Opći je sud 30. studenoga 2020. pozvao tužitelja da na raspravi iznese svoja očitovanja o tom dokaznom prijedlogu.

35 Eurofound je 1. prosinca 2020. podnio zahtjev da se odstupi od pravila o jeziku u usmenom dijelu postupka kako bi se mogao izražavati na engleskom jeziku. Predsjednik prvog vijeća Općeg suda odlučio je 3. prosinca 2020. odbiti zahtjev Eurofounda da izlaganja na raspravi iznosi na engleskom jeziku, s obzirom na to da takav zahtjev za odstupanje, na temelju članka 1. stavka 2. točke (f) i članka 45. stavka 1. točke (c) Poslovnika ne mogu postaviti tijela, uredi ili agencije Europske unije.

36 Na raspravi održanoj 8. prosinca 2020. saslušana su izlaganja stranaka i njihovi odgovori na usmena pitanja koja je postavio Opći sud.

37 Tužitelj u tužbi od Općeg suda u bitnome zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku,

– naloži Eurofoundu plaćanje iznosa od 30 000 eura na ime naknade neimovinske štete pretrpljene zbog otkrivanja njegovih osobnih podataka i odbijanja zahtjeva od 2. veljače 2018.,

– naloži Eurofoundu snošenje troškova.

38 Eurofound u odgovoru na tužbu od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu za poništenje i naknadu štete u cijelosti kao nedopuštenu i neosnovanu,

– naloži tužitelju snošenje svih troškova.

39 Tužitelj u replici od Općeg suda u bitnome zahtijeva da:

– prihvati njegov zahtjev za podnošenje dokumenata tražeći od Eurofounda da dostavi sve punomoći koje je svojim zastupnicima dao u svim stadijima predsudskog i sudskog postupka,

– poništi pobijanu odluku,

– naloži Eurofoundu plaćanje naknade štete procijenjene na 200 000 eura, uvećane za zatezne kamate računajući od dana objave presude po stopi koju određuje Europska središnja banka (ESB),

– naloži Eurofoundu snošenje troškova.

40 Eurofound u odgovoru na repliku od Općeg suda zahtijeva da:

– odbaci kao nedopuštene ili, u svakom slučaju, odbije kao neosnovane, sve zahtjeve za podnošenje dokumenata, koji su izneseni u replici u vezi s punomoći svojih zastupnika,

– ispita i odluči samo o zahtjevu iz tužbe, kao što se to zahtijeva u odgovoru na tužbu, i odbije nove zahtjeve za naknadu štete, kao i odgovarajuće tužbene razloge i dokaze koji su im podneseni u prilog, koji su prvi put istaknuti u replici u vezi s dopisom EDPS-u od 1. kolovoza 2018. i dokumentima podnesenima u prilozima 9., 10. i 13. replici,

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

Zahtjev za poništenje

41 U prilog zahtjevu za poništenje tužitelj ističe sedam tužbenih razloga koji se temelje, prvi, na nenadležnosti donositelja akta koji negativno utječe; drugi, na povredi dužnosti pružanja pomoći i preuranjenom odbijanju njegova zahtjeva za naknadu štete; treći, na kontradiktornosti stajališta uprave i povredi obveze obrazlaganja te prava na saslušanje; četvrti, na povredi članka 26. Pravilnika o osoblju za dužnosnike i odredbi primjenjivih u području prava na zaštitu osobnih

podataka; peti, na sukobu interesa i povredi dužnosti objektivnosti, nepristranosti i neovisnosti uprave; šesti, na zlouporabi ovlasti i sedmi, na povredi članka 17. Pravilnika o osoblju za dužnosnike i povjerljivosti sindikalnih aktivnosti.

42 Što se tiče pobijane odluke u dijelu u kojem je njome odbijen njegov zahtjev za naknadu štete, tužitelj svojim drugim tužbenim razlogom, među ostalim, tvrdi da je odbijanje takvog zahtjeva bilo preuranjeno. Međutim, prema ustaljenoj sudskoj praksi, odluka institucije koja se odnosi na odbijanje zahtjeva za naknadu štete sastavni je dio upravnog postupka koji prethodi tužbi za utvrđivanje odgovornosti podnesenoj Općem sudu pa se zahtjev za poništenje takve odluke slijedom toga ne može ocjenjivati samostalno u odnosu na zahtjev za naknadu štete (vidjeti u tom smislu presudu od 6. svibnja 2019., Mauritsch/INEA, T-271/18, neobjavljenu, EU:T:2019:286, t. 26. i navedenu sudsku praksu). U ovom slučaju, budući da je tužitelj postavio zahtjev za naknadu štete kojem je, među ostalim, cilj naknaditi neimovinsku štetu koju je navodno pretrpio zbog otkrivanja njegovih osobnih podataka (vidjeti točku 82. ove presude), nije potrebno zasebno odlučivati o zahtjevu za poništenje protiv odbijanja tog zahtjeva za naknadu štete.

Dopuštenost zahtjeva za poništenje

43 Eurofound ističe, a da se pritom formalno ne poziva na nedopuštenost zahtjeva za poništenje, da je potonji nedopušten zbog nepostojanja tužiteljeva određenog, stvarnog i postojećeg pravnog interesa jer nije odbio provesti istragu o otkrivanju njegovih osobnih podataka i jer je po tom pitanju uvijek surađivao s EDPS-om. Tužitelj osporava te argumente i u bitnome odgovara da istraga koju je vodio Eurofound nije nikada imala za cilj odgovoriti na zahtjeve postavljene 2. veljače 2018., odnosno identificiranje uzroka i osoba odgovornih za otkrivanje njegovih osobnih podataka.

44 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, tužba za poništenje koju podnosi fizička ili pravna osoba dopuštena je samo pod pretpostavkom da tužitelj ima interes da pobijani akt bude poništen. Takav pravni interes pretpostavlja da tužba može svojim rezultatom donijeti korist stranci koja ju je podnijela. Ta se korist može odnositi na imovinske interese kao i na neimovinske interese te na buduće izglede zainteresirane osobe (vidjeti rješenje od 20. listopada 2009., Lebard/Komisija, T-89/06, neobjavljeno, EU:T:2009:408, t. 35. i navedenu sudsku praksu).

45 U ovom slučaju, tužitelj osporava odbijanje svojeg zahtjeva za pomoć jer je njime tražio provedbu, pod vanjskim nadzorom, upravne istrage o navodno nezakonitom otkrivanju svojih osobnih podataka trećim osobama bez njegova prethodnog pristanka i o utvrđivanju odgovornih osoba za takvo otkrivanje. Doista, ta je tvrdnja dostatna da bi se zaključilo da bi ova tužba mogla donijeti korist tužitelju, s obzirom na to da bi poništenje pobijane odluke moglo navesti Eurofound na provođenje takve istrage.

46 Iz prethodno navedenog proizlazi da tužiteljev zahtjev za poništenje treba smatrati dopuštenim.

Osnovanost zahtjeva za poništenje

– *Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na nenadležnosti donositelja akta koji negativno utječe*

47 Svojim prvim tužbenim razlogom tužitelj ističe da su pobijana odluka i odluka o odbijanju žalbe zahvaćene pogreškom koja se odnosi na nenadležnost, jer ih je donio vanjski odvjetnički ured, koji se ne može smatrati tijelom u smislu Pravilnika o osoblju za dužnosnike.

48 Eurofound zahtijeva da se taj tužbeni razlog odbaci kao nedopušten jer nije bio istaknut u okviru predsudskog postupka, a da se u svakom slučaju odbije kao neosnovan. Kao prvo, pobijanu odluku je sastavio i potpisao vanjski odvjetnički ured, u svojstvu zastupnika Eurofounda, prema njegovim uputama. U tom pogledu, Eurofound pojašnjava da su ovlasti tijela nadležnog za sklapanje ugovora o radu tijekom cijelog predsudskog stadija bile u isključivoj nadležnosti izvršnog direktora i da nisu bile povjerene vanjskom odvjetničkom uredu. Kao drugo, irsko pravo predviđa da vanjski odvjetnički ured može potpisati odluku koju je donijelo upravno tijelo. Kao treće, izbor da mu pomoć pruža vanjski odvjetnički ured bio je nametnut činjenicom da je sam tužitelj zatražio pomoć pravnog savjetnika. Kao četvrto, odluke tijela nadležnog za sklapanje ugovora o radu ne podliježu nikakvom uvjetu u pogledu oblika jer ni zahtjevi samih dužnosnika ili službenika ne moraju ispunjavati takve uvjete.

49 Valja podsjetiti na to – a da se pritom nije potrebno pitati je li u žalbi od 21. lipnja 2018. u bitnome postojao prigovor koji se može povezati s ovim tužbenim razlogom – da je tužbeni razlog koji se temelji na nenadležnosti donositelja akta koji negativno utječe razlog koji se odnosi na javni poredak i da ga je Opći sud, ako je to slučaj, dužan ispitati po službenoj dužnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 17. studenoga 2017., Teeäär/ESB, T-555/16, neobjavljenu, EU:T:2017:817, t. 36. i navedenu sudsku praksu).

50 Stoga valja ispitati osnovanost navedenog tužbenog razloga.

51 Valja utvrditi da je, kao prvo, vanjski odvjetnički ured bio ovlašten sastaviti i potpisati pobijanu odluku. Nasuprot tomu, iz spisa podnesenog Općem sudu – suprotno onomu što tvrdi tužitelj – ne proizlazi da taj ured nije djelovao prema uputama Eurofounda. Naime, s jedne strane, nesporno je da je navedeni ured uvijek navodio da je djelovao u ime i za račun Eurofounda. S druge strane, okolnosti koje je Eurofound predočio Općem sudu, a odnose se na njegovu razmjenu podnesaka s vanjskim odvjetničkim uredom tijekom predsudskog postupka, potvrđuju da su pismena tog ureda bila dogovorena s Eurofoundom.

52 Kao drugo, kad je riječ o ovlaštenju koje je Eurofound dao vanjskom odvjetničkom uredu radi sastavljanja i potpisivanja pobijane odluke, on u bitnome ističe da su tom uredu bile prenesene ovlasti i da je taj prijenos bio zakonit.

53 U tom pogledu, neovisno o prirodi ovlaštenja koje je imao vanjski odvjetnički ured za sastavljanje i potpisivanje pobijane odluke, najprije valja istaknuti da je Sud, kad je riječ o prenošenju ovlasti, pojasnio da su institucija ili tijelo Unije ovlašteni predvidjeti skup organizacijskih mjera i mjera prenošenja ovlasti na svoja unutarnja tijela nadležna za donošenje odluka, osobito u području upravljanja vlastitim osobljem (vidjeti u tom smislu presudu od 26. svibnja 2005., Tralli/ESB, C-301/02 P, EU:C:2005:306, t. 41. do 43.).

54 Nadalje, valja podsjetiti na to da članak 2. Pravilnika o osoblju za dužnosnike određuje da „[s]vaka institucija određuje tko unutar nje izvršava ovlasti koje su […] Pravilnikom o osoblju dodijeljene tijelu za imenovanje” i da „[j]edna ili više institucija mogu nekoj od njih ili međuinstitucijskom tijelu povjeriti izvršavanje nekih ili svih ovlasti dodijeljenih tijelu za imenovanje, osim odluka koje se odnose na imenovanje, promaknuća ili premještaje dužnosnika”. Stoga nadležno tijelo treba biti određeno „unutar” navedene institucije, tako da se te ovlasti u načelu mogu dodijeliti samo jednoj ili više osoba koje ovise o njoj. Jedina iznimka dopuštena Pravilnikom o osoblju za dužnosnike odnosi se na slučaj u kojem jedna ili više institucija odluče nekoj od njih ili međuinstitucijskom tijelu povjeriti navedene ovlasti, koje ni u kojem slučaju ne mogu obuhvaćati odluke koje se odnose na imenovanje, promaknuća ili premještaje dužnosnika.

55 Osim toga, prenošenje ovlasti potpisivanja predstavlja mjeru koja se odnosi na unutarnju organizaciju službi uprave Unije i uobičajeno je sredstvo kojim ona izvršava svoje ovlasti. Iz toga slijedi da na temelju prenošenja ovlasti potpisivanja samo službenici i dužnosnici načelno mogu biti ovlašteni poduzimati jasno utvrđene upravljačke ili upravne mjere, u ime i pod nadzorom uprave (vidjeti u tom smislu presudu od 6. prosinca 1994., Lisrestal i dr./Komisija, T-450/93, EU:T:1994:290, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

56 Naposljetku, zakonitost ovlaštenja poput onog o kojem je riječ u ovom slučaju treba ocjenjivati s obzirom na predmet predsudskog postupka, koji je predviđen člancima 90. i 91. Pravilnika o osoblju za dužnosnike. Naime, potonji se sastoji od uspostavljanja dijaloga između institucije i njezina dužnosnika ili službenika o problemima koji su mogli nastati u radnom odnosu i na taj način omogućavanja da pronađu mirno rješenje spora (vidjeti presudu od 12. ožujka 2019., TK/Parlament, T-446/17, neobjavljenu, EU:T:2019:151, t. 44. i navedenu sudsku praksu). Iz toga slijedi da institucija, kako bi očuvala otvorenost uma i dijaloga koju jedan takav stadij zahtijeva, mora ostati privilegirani sugovornik dužnosnika ili službenika tijekom cijelog tog postupka.

57 U ovom slučaju, s obzirom na načela navedena u ovoj presudi, valja smatrati da iako se Eurofound u okviru predsudskog postupka, obuhvaćenog Pravilnikom o osoblju za dužnosnike, mogao savjetovati s vanjskim odvjetničkim uredom, ta mu mogućnost ipak ne dopušta da ovlasti vanjski privatnopravni subjekt, poput navedenog ureda, da sastavi i potpiše pobijanu odluku.

58 U tom pogledu, potrebno je utvrditi da je jedini sugovornik s kojim je tužitelj tijekom cijelog trajanja predsudskog postupka razmjenjivao podneske bio vanjski odvjetnički ured, a ne Eurofound. Stoga je ključna uloga koju je taj ured imao u predsudskom stadiju postupka spriječila uspostavu pomirljivog dijaloga između Eurofounda i tužitelja o problemima koji su mogli nastati iz radnog odnosa, a koji bi im omogućio pronalaženje mirnog rješenja spora. Uostalom, tu je okolnost na raspravi potvrdio i Eurofound kada je naveo da se odlučio na zastupanje vanjskog odvjetničkog ureda uzimajući u obzir i „spornu” narav zahtjeva za naknadu štete podnesenog 2. veljače 2018.

59 Kao treće, valja podsjetiti na to da je upravni postupak uređen pravilima i načelima svojstvenima djelovanju javnih tijela. Na taj način načelo dobre uprave, među ostalim, zahtijeva da podjela nadležnosti i prenošenje ovlasti unutar institucija bude jasno definirana i objavljena (vidjeti u tom smislu presude od 17. studenoga 2017., Teeäär/ESB, T-555/16, neobjavljenu, EU:T:2017:817, t. 53. i od 19. prosinca 2019., XG/Komisija, T-504/18, EU:T:2019:883, t. 87.). Naime, poštovanje načela pravne sigurnosti, koje zahtijeva da se akt tijela javne vlasti ne može isticati protiv osoba prije nego što one dobiju mogućnost da se s njim upoznaju, čak i ako to nije izričito predviđeno ijednom pisanom odredbom, nalaže da odluke o izvršavanju ovlasti koje su Pravilnikom o osoblju za dužnosnike prenesene tijelu za imenovanje i, na temelju Uvjeta zapošljavanja koji se primjenjuju

na ostale službenike Europske unije, tijelu nadležnom za sklapanje ugovora o radu, budu predmet prikladne objave na način i u obliku koji je na upravi da odredi (vidjeti presudu od 30. studenoga 2009., Wenig/Komisija, F-80/08, EU:F:2009:160, t. 90. i navedenu sudsku praksu).

60 Međutim, čak i pod pretpostavkom da je Eurofound mogao ovlastiti vanjski odvjetnički ured da sastavi i potpiše pobijanu odluku, potrebno je u ovom slučaju utvrditi da nijedan element iz spisa ne dokazuje da je to ovlaštenje bilo jasno definirano ni, *a fortiori*, objavljeno.

61 S obzirom na ta razmatranja, valja utvrditi da je pobijana odluka nezakonita jer ju je sastavio i potpisao vanjski odvjetnički ured.

62 Taj zaključak ne može se dovesti u pitanje drugim argumentima koje je istaknuo Eurofound.

63 Kao prvo, valja podsjetiti na to da se na Eurofound – kada je riječ o određivanju tijela nadležnog za odbijanje zahtjeva za pomoć koji se temelji na članku 24. Pravilnika o osoblju za dužnosnike i zahtjeva za naknadu štete koji je dužnosnik podnio na temelju članka 90. stavka 1. istog pravilnika – ne primjenjuje irsko pravo. Naime, iz zajedničkog tumačenja posljednje uvodne izjave i članka 17. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1365/75 od 26. svibnja 1975. o osnivanju Europske zaklade za poboljšanje životnih i radnih uvjeta (SL 1975., L 139, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 3.), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 1111/2005 od 24. lipnja 2005. (SL 2005., L 184, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 208.), proizlazi da se, s jedne strane, Eurofound osniva u okviru Unije i da će funkcionirati u skladu s pravom Unije te, s druge strane, da se na njegove službenike koji su se zaposlili nakon 4. kolovoza 2005. odnosi Pravilnik o osoblju za dužnosnike. Stoga, čak i pod pretpostavkom da vanjski odvjetnički ured prema nacionalnom pravu koje se na njega primjenjuje, može sastaviti i potpisati odluku koju je donijela javna uprava, takvo se pravilo ne može primijeniti na odluke donesene na temelju Pravilnika o osoblju za dužnosnike.

64 Kao drugo, Eurofound ne može valjano tvrditi da je, s obzirom na to da je tužitelj imao pomoć odvjetnika, isto tako bio obvezan poslužiti se uslugama vanjskog odvjetničkog ureda.

65 U tom pogledu treba podsjetiti na to da se zainteresiranim osobama, prema ustaljenoj sudskoj praksi, ne može zabraniti da u stadiju predsudskog postupka osiguraju savjete odvjetnika (vidjeti u tom smislu presudu od 5. studenoga 1991., Parlament/Virgili-Schettini, C-348/90 P, EU:C:1991:413, t. 5. i navedenu sudsku praksu). To načelo objašnjava se činjenicom da se institucija, koja raspolaže opsežnijim sredstvima od dužnosnika ili službenika, može koristiti uslugama pravne službe i koristiti pomoć ili primiti savjete svojih službenika, dok dužnosnik ili službenik, koji ne raspolaže nužno pravnim znanjem, ima pravo koristiti se uslugama vanjskog pravnog savjetnika. Nadalje, u svakom slučaju treba utvrditi da Eurofound, kao što je to pojasnio u svojim odgovorima na mjere upravljanja postupkom, nije bio dužan koristiti pomoć vanjskog odvjetničkog ureda jer ima sklopljen sporazum na razini službe s Upravom za ljudske resurse Europske komisije za postupanje s upravnim žalbama.

66 Kao treće, Eurofound pogrešno tvrdi, pozivajući se osobito na presudu od 5. studenoga 1991., Parlament/Virgili-Schettini (C-348/90 P, EU:C:1991:413) da odluke tijela nadležnog za sklapanje ugovora o radu ne podliježu nikakvom posebnom uvjetu u pogledu oblika i da ih stoga može sastaviti i potpisati vanjski odvjetnički ured.

67 U toj je presudi zapravo preuzeto sudsko načelo iz presude od 9. ožujka 1978., Herpels/Komisija (54/77, EU:C:1978:45), prema kojem zahtjev koji je dužnosnik podnio u smislu članka 90. Pravilnika o osoblju za dužnosnike ne podliježe nikakvom uvjetu u pogledu oblika, a uprava njegov sadržaj mora tumačiti i razumijevati sa svom dužnom pažnjom koju velika dobro opremljena organizacija duguje osobama s kojima je u sporu, uključujući članove svojeg osoblja. Međutim, suprotno onomu što ističe Eurofound, fleksibilnost u pogledu uvjeta u pogledu oblika primjenjuje se isključivo na zahtjeve dužnosnika ili službenika, koji takav zahtjev mogu podnijeti čak i bez posredovanja odvjetnika, a ne na formalnu odluku koju na temelju tog zahtjeva treba donijeti institucija, čije se sastavljanje i potpisivanje ne može prenijeti vanjskom privatnom subjektu, kao što to proizlazi iz točke 57. ove presude.

68 Iz prethodno navedenog proizlazi da je pobijana odluka donesena povredom nadležnosti čime su, osobito s obzirom na razmatranja iz točaka 58. i 60. ove presude, povrijeđena pravila o dobroj upravi u području upravljanja osobljem. Zbog toga je treba poništiti (vidjeti u tom smislu presudu od 17. studenoga 2017., Teeäär/ESB, T-555/16, neobjavljenu, EU:T:2017:817, t. 52. i navedenu sudsku praksu).

69 Međutim, kako bi se zajamčilo dobro sudovanje, valja ispitati i drugi tužbeni razlog na koji se poziva tužitelj.

– *Drugi tužbeni razlog, koji se, među ostalim, temelji na povredi obveze pružanja pomoći*

70 Tužitelj u bitnome ističe da je Eurofound povrijedio obvezu pružanja pomoći jer je preuranjeno odbio zahtjev za naknadu štete, a da nije proveo istragu koja je zatražena 2. veljače 2018. Cilj te istrage trebao je, prema tužiteljevu mišljenju, biti razjašnjenje sigurnosnog propusta, odnosno identifikacija osoba odgovornih za taj propust, onih koje su pregledale sporni spis, kao i razjašnjenje razloga zbog kojeg su to učinile, te mu omogućiti da na taj način opravda štetu čiju je naknadu zatražio.

71 Eurofound osporava te argumente. Kao prvo, odgovara da odbijanje zahtjeva za naknadu štete nije bilo preuranjeno jer je u trenutku njegova podnošenja raspolagao relevantnim elementima za donošenje svoje odluke i da je tužitelj stoga trebao ili povući svoj zahtjev za naknadu štete ili čekati rezultate upravne istrage zbog uznemiravanja i EDPS-ove istrage, a potom podnijeti zahtjev za naknadu štete ako to opravdava rezultat jedne od tih istraga. Kao drugo, Eurofound tvrdi da nije dužan ni provesti istragu kako bi tužitelju omogućio da ocijeni naknadu štete na koju ima pravo, niti mu dostaviti dokaze koji su mu potrebni da bi potkrijepio taj zahtjev.

72 Prije svega, važno je podsjetiti na to da iz čisto ilustrativnog popisa postupanja navedenih u članku 24. Pravilnika o osoblju za dužnosnike, koji se među ostalim odnosi na prijetnje, klevete i širenja klevete te sve vrste napada usmjerene na osobu ili imovinu dužnosnika zbog njegova položaja ili poslova, proizlazi da je jedini cilj obveze pružanja pomoći zaštita dužnosnika i službenika Unije od neopravdanih napada trećih osoba ili dužnosnika odnosno službenika Unije, a koji su nespojivi s urednim obavljanjem službe i zdravim uvjetima rada. Sudska praksa Općeg suda pojašnjava u tom pogledu da obveza pružanja pomoći postoji samo protiv radnji za koje se sumnja da su nezakonite i koje se razumno može razmatrati kao radnje koje ugrožavaju prava dužnosnika (vidjeti presudu od 9. rujna 2016., De Esteban Alonso/Komisija, T-557/15 P, neobjavljenu, EU:T:2016:456, t. 41. i navedenu sudsku praksu).

73 Na temelju obveze pružanja pomoći koja proizlazi iz odredaba članka 24. prvog stavka Pravilnika o osoblju za dužnosnike, uprava mora, u slučaju događaja koji je nespojiv s urednim obavljanjem službe i zdravim uvjetima rada, poduzeti sva potrebna nastojanja i odgovoriti brzinom i pažnjom koju zahtijevaju okolnosti konkretnog slučaja kako bi se utvrdile činjenice i, kada se utvrdi uzrok, pronašla prikladna rješenja. U tu svrhu dovoljno je da dužnosnik koji od svoje institucije traži zaštitu dostavi barem neke dokaze o stvarnosti napada za koje tvrdi da ih je pretrpio. U slučaju postojanja takvih elemenata, na instituciji o kojoj je riječ jest da poduzme odgovarajuće mjere, osobito da provede istragu kako bi utvrdila činjenice koje su dovele do pritužbe, u suradnji s njezinim podnositeljem (vidjeti presudu od 9. rujna 2016., De Esteban Alonso/Komisija, T-557/15 P, neobjavljenu, EU:T:2016:456, t. 40. i navedenu sudsku praksu).

74 Upravo s obzirom na tu sudsku praksu valja ispitati je li Eurofound ispunio svoju obvezu pružanja pomoći nakon tužiteljeva zahtjeva kojim upućuje na otkrivanje svojih osobnih podataka, koje se može smatrati radnjom kojom se ugrožavaju prava dužnosnika.

75 Najprije valja utvrditi da je Eurofound, nakon tužiteljeva zahtjeva za pomoć, donio nekolicinu mjera u vezi sa sigurnosnim propustom. Kao prvo, ispravio je taj propust i upozorio članove svojeg osoblja na taj događaj; kao drugo, odmah je o tom propustu obavijestio EDPS, s kojim je neprestano bio u kontaktu u okviru druge EDPS-ove istrage; kao treće, zatražio je pomoć od drugih agencija, osobito Agencije Europske unije za suradnju u kaznenom pravosuđu (Eurojust) i Agencije Europske unije za suradnju tijela za izvršavanje zakonodavstva (Europol), kako bi se analizirali tehnički aspekti povezani sa sigurnosnim propustom; kao četvrto, zatražio je izradu informatičkog vještačenja od vanjskog društva; kao peto, proveo je opću reviziju politika i postupaka na snazi u području informacijskih tehnologija, uključujući sa stajališta zaštite osobnih podataka.

76 Međutim, Opći sud ističe da, unatoč naporima koji su uloženi u donošenje tih mjera kojima se nastojalo ograničiti posljedice sigurnosnog propusta u pogledu datoteke „hrlink”, nije provedena nikakva upravna istraga u pravom smislu riječi radi provjere je li slijedom tog propusta stvarno došlo do otkrivanja tužiteljevih osobnih podataka, osobito s obzirom na obveze koje proizlaze iz Uredbe br. 45/2001 (koja je postala Uredba (EU) 2018/1725 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2018. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama, tijelima, uredima i agencijama Unije i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Uredbe br. 45/2001 i Odluke br. 1247/2002/EZ (SL 2018., L 295, str. 39.)).

77 Eurofound je cijelo vrijeme – tijekom predsudskog postupka i u okviru postupka pred Općim sudom – tvrdio da tužitelj nije nikada u dovoljnoj mjeri dokazao ni da je otkrivanje njegovih osobnih podataka bilo namjerno ni da je zbog navedenog otkrivanja pretrpio štetu. Osim toga, budući da je pogreška koja je prouzrokovala sigurnosni propust bila tehničke prirode i da se pokazalo da je EDPS zadovoljan mjerama koje je Eurofound poduzeo, od njega se nije zahtijevalo poduzimanje nikakvih drugih radnji.

78 Međutim, u tom pogledu treba utvrditi da Eurofound pogrešno tvrdi da takvo otkrivanje, kako bi se opravdala pretrpljena šteta, mora biti namjerno. Naime, važno je podsjetiti da prema sudskoj praksi, čak i nenamjerno otkrivanje osobnih podataka protivno odredbama Uredbe br. 45/2001 (koja je postala Uredba 2018/1725) predstavlja pogrešku koja dovodi do odgovornosti institucije o kojoj je riječ (vidjeti u tom smislu presudu od 15. siječnja 2019., HJ/EMA, T-881/16, neobjavljenu, EU:T:2019:5, t. 54. i 57.).

79 Osim toga, Eurofound se ne može valjano pozivati na okolnost da je EDPS bio zadovoljan poduzetim mjerama, jer je potonji okončao samo svoju drugu istragu, pokrenutu na temelju prijave Eurofounda, a ne prvu istragu – pokrenutu na temelju tužiteljeve pritužbe – koja je prekinuta do donošenja odluke kojom se okončava ovaj postupak.

80 S obzirom na prethodno navedeno, valja utvrditi da je Eurofound povrijedio i svoju obvezu pružanja pomoći.

81 U tim okolnostima, valja prihvatiti drugi tužbeni razlog i poništiti pobijanu odluku, a da pritom nije potrebno ispitati druge tužbene razloge koje je istaknuo tužitelj, njegove dokazne prijedloge i zahtjev za mjerom upravljanja postupkom koji je potonji postavio u replici, osobito u vezi s podnošenjem *ad litem* punomoći zastupnika Eurofounda. Nadalje, što se tiče dokaznog prijedloga koji je Eurofound podnio 25. studenoga 2020. u vezi sa žalbom u smislu članka 90. stavka 2. Pravilnika o osoblju za dužnosnike, koju je tužitelj podnio 13. studenoga 2020. u okviru svojeg izvješća o ocjeni, treba utvrditi da se on ne odnosi ni na jedan od razloga koje je Opći sud smatrao korisnim ispitati u kontekstu poništenja pobijane odluke, tako da ga nije potrebno ispitati. Isto vrijedi i za priloge 9., 10. i 13. replici, u pogledu kojih Eurofound ističe nedopuštenost u odgovoru na repliku.

Zahtjev za naknadu štete

82 Tužitelj u tužbi zahtijeva naknadu navodne neimovinske štete koja proizlazi, s jedne strane, iz otkrivanja njegovih osobnih podataka i, s druge strane, iz pobijane odluke. U svojoj replici ističe da su otkriće – prilikom čitanja odgovora na tužbu – o otkrivanju EDPS-u cijelog sadržaja zahtjeva za pomoć zbog uznemiravanja te optužujući i diskreditirajući izričaj koji je Eurofound koristio u tom istom podnesku povećali njegovu neimovinsku štetu, koju treba povisiti na iznos od 200 000 eura.

83 Eurofound odgovara da je zahtjev za naknadu štete, kako je postavljen u tužbi i u replici, nedopušten i u svakom slučaju neosnovan.

Dopuštenost zahtjeva za naknadu štete postavljenog u tužbi

84 Eurofound tvrdi, s jedne strane, da predmet tužbe ne odgovara predmetu žalbe od 21. lipnja 2018., što predstavlja povredu pravila o podudarnosti i, s druge strane, da tužitelj nije poštovao pravilo o iscrpljenju raspoloživih upravnih pravnih sredstava prije sudskog postupka. Eurofound osobito tvrdi, kao prvo, da tužitelj u žalbi nije zahtijevao poništenje pobijane odluke u dijelu u kojem je njome odbijen njegov zahtjev za naknadu štete i, kao drugo, da njegov zahtjev za naknadu štete nije bio dio glavnog zahtjeva te žalbe, nego da je bio postavljen nejasno i podredno. Osim toga, tužitelj je tek u trenutku podnošenja tužbe prvi put pojasnio da se zahtjev za naknadu štete podnesen 2. veljače 2018. odnosi na neimovinsku štetu koja proizlazi iz otkrivanja njegovih osobnih podataka i iz navodnih radnji uznemiravanja koje je pretrpio, te da je iznos od 60 000 eura stoga bio podijeljen na iznos od 30 000 eura za svaki od tih dviju osnova zahtjeva za naknadu štete. Osim toga, budući da je tužba za naknadu štete usko povezana s tužbom za poništenje, treba je odbaciti kao nedopuštenu zbog toga što i tužbu za poništenje treba smatrati nedopuštenom ili, u svakom slučaju, neosnovanom.

85 Tužitelj osporava te argumente.

86 Najprije valja istaknuti to da je zahtjev iz žalbe od 21. lipnja 2018. sastavljen na gotovo identičan način kao i onaj koji je tužitelj postavio u svojoj tužbi (vidjeti točku 11. ove presude), što Eurofound uostalom i priznaje u točki 1.2. odgovora na tužbu.

87 Nadalje, iako tužitelj u žalbi od 21. lipnja 2018. ne objašnjava razlog zbog kojeg je izmijenio visinu štete u odnosu na zahtjev od 2. veljače 2018., ta okolnost ne može utjecati na dopuštenost zahtjeva za naknadu štete. Naime, prema sudskoj praksi, podudarnost prigovora mora postojati samo između upravne žalbe i tužbe, kako bi se, među ostalim, izbjeglo to da dužnosnik ili službenik određene ili čak sve prigovore ističe samo u sudskom postupku, čime se bitno smanjuje mogućnost rješavanja spora izvansudskom nagodbom (vidjeti u tom smislu presudu od 19. prosinca 2019., Wehrheim/ESB, T-100/18, neobjavljenu, EU:T:2019:882, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

88 Naposljetku, treba podsjetiti na to da cilj pravila o podudarnosti nije u tome da se mogući sudski postupak strogo i konačno povezuje s trenutkom u kojem se zahtjevima postavljenima sudu Unije ne mijenjaju ni razlog ni predmet žalbe (vidjeti u tom smislu presudu od 19. prosinca 2019., Wehrheim/ESB, T-100/18, neobjavljenu, EU:T:2019:882, t. 40. i navedenu sudsku praksu). Doista, u potonjem pogledu treba utvrditi da se zahtjev od 2. veljače 2018., žalba od 21. lipnja 2018. i tužba temelje na istom razlogu, odnosno na naknadi neimovinske štete.

89 Slijedom toga, budući da je tužitelj pred Općim sudom iznio osnove tužbenog zahtjeva koje se temelje na istom razlogu kao što je onaj na kojem se temelje osnove prigovora istaknute u žalbi, zahtjev za naknadu štete je dopušten.

90 Taj zaključak ne može se dovesti u pitanje argumentom prema kojem zahtjev za naknadu štete treba odbiti jer je usko povezan s tužbom za poništenje, koju također treba odbiti. Naime, u tom pogledu treba podsjetiti na to da iz ispitivanja prvog i drugog tužbenog razloga proizlazi da je tužba osnovana.

91 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti argument o postojanju zapreke vođenju postupka koji je istaknuo Eurofound.

Dopuštenost zahtjeva za naknadu štete istaknutog u replici

92 Eurofound ističe da odštetni zahtjev iz replike treba proglasiti nedopuštenim jer se, s jedne strane, zasniva na novim osnovama šteta koji su prvi put izneseni u stadiju replike i, jer s druge strane, tužitelj nije iscrpio upravna pravna sredstva prije pokretanja sudskog postupka za te osnove štete.

93 Tužitelj osporava te argumente.

94 U skladu s člankom 76. točkom (e) Poslovnika, tužitelj je u tužbi dužan navesti svoj tužbeni zahtjev. Stoga se načelno u obzir može uzeti samo tužbeni zahtjev iznesen u tužbi, a osnovanost tužbe treba ispitati samo u odnosu na tužbene zahtjeve iz tužbe. Članak 84. stavak 1. Poslovnika dopušta iznošenje novih razloga pod uvjetom da se temelje na pravnim ili činjeničnim pitanjima za koja se saznalo tijekom postupka. Iz sudske prakse proizlazi da taj uvjet *a fortiori* uređuje svaku izmjenu tužbenog zahtjeva te da se u nedostatku pravnih ili činjeničnih elemenata iznesenih u pisanom dijelu postupka u obzir mogu uzeti samo tužbeni zahtjevi (vidjeti rješenje od 27. ožujka 2017., Frank/Komisija, T-603/15, neobjavljeno, EU:T:2017:228, t. 41. i navedenu sudsku praksu). Nadalje, argumentaciju koja mijenja samu osnovu odgovornosti Unije treba smatrati

novim tužbenim razlogom, a pozivanje na njega je zabranjeno tijekom postupka (vidjeti presudu od 11. lipnja 2019., TO/EEA, T-462/17, neobjavljenu, EU:T:2019:397, t. 236. i navedenu sudsku praksu).

95 U ovom slučaju, treba utvrditi da se novi zahtjev za naknadu štete iz replike temelji na novim osnovama štete, kojima se mijenja sama osnova odgovornosti Unije, a osobito činjenice koje uzrokuju neimovinsku štetu na koju se tužitelj poziva u tužbi. Naime, tužitelj ističe da upravo otkrivanje cijelog sadržaja njegova spisa EDPS-u dopisom od 1. kolovoza 2018. te optužujući i diskreditirajući izričaj koji Eurofound koristi u odgovoru na tužbu opravdavaju povećanje iznosa koji traži na temelju navodno pretrpljene neimovinske štete.

96 Stoga, budući da su te nove osnove štete posljedica pogrešaka koje je navodno počinila uprava, one moraju biti predmet novog predsudskog postupka. U tom pogledu, valja podsjetiti na to da u takvom slučaju, taj postupak mora obvezno započeti zahtjevom na temelju članka 90. stavka 1. Pravilnika o osoblju za dužnosnike, kojim se tijelo nadležno za sklapanje ugovora o radu poziva na naknadu navodno pretrpljene štete, te se, ovisno o okolnostima, nastavlja žalbom protiv odluke o odbijanju zahtjeva (vidjeti u tom smislu rješenje od 25. ožujka 2020., Lucaccioni/Komisija, T-507/19, neobjavljeno, EU:T:2020:118, t. 54. i 55.).

97 Slijedom toga, budući da tužitelj nije slijedio, pa čak ni pokrenuo, odgovarajući predsudski postupak kako bi osporio te pogreške, zahtjev za naknadu štete podnesen u replici je nedopušten, tako da je dopušten samo onaj istaknut u tužbi.

Osnovanost zahtjeva za naknadu navodne neimovinske štete

98 Kao prvo, što se tiče osnove neimovinske štete koja proizlazi iz pobijane odluke, važno je istaknuti da prema ustaljenoj sudskoj praksi, poništenje nezakonitog akta samo po sebi predstavlja odgovarajuću i načelno, dostatnu naknadu ukupne neimovinske štete koju je taj akt mogao prouzročiti. Međutim, to ne može biti slučaj ako tužitelj dokaže da je pretrpio neimovinsku štetu koja je odvojiva od nezakonitosti na kojoj se temelji poništenje i koja se tim poništenjem ne može u potpunosti popraviti (vidjeti presudu od 30. siječnja 2020., BZ/Komisija, T-336/19, neobjavljenu, EU:T:2020:21, t. 54. i navedenu sudsku praksu).

99 Međutim, u ovom slučaju valja utvrditi to da tužitelj nije dokazao zašto se ta osnova štete ne bi mogla u potpunosti popraviti poništenjem pobijane odluke koja je uzrok nastanka navedene štete.

100 U tim okolnostima, Opći sud smatra da je ta šteta na odgovarajuć i dostatan način popravljena poništenjem pobijane odluke, tako da valja odbiti zahtjev za naknadu štete kojim se traži naknada s navedene osnove štete.

101 Kao drugo, što se tiče osnove neimovinske štete koja proizlazi iz otkrivanja tužiteljevih osobnih podataka, valja podsjetiti na to da će Eurofound, u skladu s člankom 266. UFEU-a, biti dužan poduzeti potrebne mjere kako bi postupio u skladu s presudom. Osim toga, prva istraga EDPS-a, pokrenuta po tužiteljevoj pritužbi prekinuta je do donošenja odluke kojom se okončava ovaj postupak.

102 Stoga, budući da Opći sud ne može prejudicirati ni zaključke te istrage ni mjere poduzete radi postupanja u skladu s presudom, s obzirom na koje će tužitelj moći odlučiti podnijeti novi zahtjev za naknadu štete, zahtjev za naknadu štete kojim se traži naknada neimovinske štete proizašle iz tog otkrivanja, valja odbiti kao preuranjen.

103 Uzimajući u obzir sve prethodno navedeno, pobijanu odluku valja poništiti u dijelu kojim se njome odbija tužiteljev zahtjev za pomoć, a tužbu u preostalom dijelu odbiti.

Troškovi

104 Sukladno članku 134. stavku 3. Poslovnika, ako stranke djelomično uspiju u svojim zahtjevima, svaka stranka snosi vlastite troškove. Međutim, ako se to čini opravdanim u danim okolnostima, Opći sud može odlučiti da, osim vlastitih troškova, jedna stranka snosi i dio troškova druge stranke.

105 Budući da je tužba u ovom slučaju u bitnome prihvaćena, provest će se pravedna ocjena predmeta i odlučiti da će Eurofound uz vlastite, snositi i tužiteljeve troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (prvo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se odluka od 22. ožujka 2018., koju je sastavio i potpisao vanjski odvjetnički ured, koja se odnosi na zahtjev za pomoć osobe AH u vezi s otkrivanjem njegovih osobnih podataka.**

2. **U preostalom dijelu tužba se odbija.**

3. **Europskoj zakladi za poboljšanje životnih i radnih uvjeta (Eurofound) nalaže se snošenje, osim vlastitih, i troškova osobe AH.**

Kanninen Półtorak Stancu

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 8. rujna 2021.

Potpisi